

baade for Familielivet og for Børnenes Opdragelse.

Ivar Berendsen: Hver Gang Folketinget under Verdenskrigen har haft til Behandling ekstraordinære Ændringer med midlertidig Varighed i Loven af 1913 om Enkebørn, har jeg udtrykt — først tøvende og lidt ængstelig, som et fromt Haab, og senere meget bestemt — Ønsket om, at de Ændringer, der indførtes ekstraordinært og midlertidigt, maatte blive permanente og bestaaende ogsaa efter, at de midlertidige Loves Gyldighed var udløbet, forsaavidt disse Ændringer betød, at der var fjernet Pletter i den ellers saa gode Lov af 1913. Blandt de Pletter paa Loven af 1913, der saaledes har været Tale om disse Gange, var der særlig dette, at Enkemænd var gaaet ud af Loven, og at en Henvendelse fra en Enke, som var kommet ind under Loven, blot en enkelt Gang til en Hjælpekasse førte hende ud af Loven. Grunden til, at det blev saaledes med Loven af 1913, var den, at det paagældende Lovforslag kom fra Landstinget til Folketinget sent paa Samlingen, og at Folketinget var yderst ængsteligt for at foretage Ændringer for ikke at sætte Loven, der betød et nyt Princip i Lovgivningen, i Fare. Alligevel endte Lovforslaget i Fællesudvalg, og i dette fik Landstinget sin Villie mere, end Folketingets Medlemmer ønskede, men altsaa under Tryk og Tvang. Ved eneste Behandling efter Fællesudvalget udtalte Fællesudvalgets Medlemmer, forsaavidt de hørte til det radikale Venstre eller Socialdemokratiet, ganske aabenhjertigt deres Misfornøjelse med, at de ikke kunde naa mere.

Hvad angik det, at Enkemænd med Børn var gaaet ud af Loven, maa jeg erkende, at Folketingets Modstand kun havde kunnet være svag. Vi maatte hurtigt give efter, uden særlig Modstand, idet Lovforslaget, som det oprindelig var affattet, ikke havde omfattet Enkemænd med Børn, men kun Enker med Børn. Landstingets Stilling var altsaa paa Forhaand stærk. Derimod var det Forhold, at Enker skulde kastes ud af Enkebørnsloven over paa Fattigloven, ganske mod Lovens Hensigt, blot for een Gang at have nydt

Hjælp fra Hjælpekassen, eller i København Understøttelsesforeningens kommunale Afdeling, var Genstand for en meget ivrig Debat i Fællesudvalget. Der blev talt baade gode og haarde Ord til Landstingsmedlemmerne for at faa dem til at give efter, men Argumenterne prellede af, og der var intet andet at gøre end at tage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det var kommet fra Landstinget. Nu maa det, efter hvad jeg har forklaret, naturligvis være det radikale Venstre en stor Glæde at se, at Ministeren har foreslaaet, og at høre, at Venstre gennem sin Ordfører har tilsagt sin Sympati for, at begge disse principielle Mangler ved Loven bliver afhjulpnet, ogsaa ud over den midlertidige Tilstand. Med Hensyn til det fjerde store Parti, som den Gang hed Højre, nu det konservative Folkeparti, forholder det sig saaledes, at naar jeg har gjort disse Hentydninger ved Behandlingen af de ekstraordinære Love om Ønskeligheden af, at Bestemmelserne maatte blive permanente, har Partiet ikke svaret, hverken ja eller nej. De har, hvad de havde Ret til, da det var ekstraordinære Love, gennem deres Ordfører simpelt hen motiveret deres Tilslutning med, at Loven var ekstraordinær. Det var deres Ret, men mit Haab er, at ligesom Lovforslaget gik enstemmigt vedtaget fra Folketinget i 1913, da det var en ordinær Lov, uden de Pletter, den fik ved den senere Behandling, vil det konservative Folkeparti ikke nægte sin Tilslutning og Medhjælp til, at disse øjensynlige Mangler i Loven kommer ud af den.

Det tredie principielle Punkt, hvorpaa der i det, Ministeren har foreslaaet, er en Ændring, er dette, at Bestemmelsen om, at Kommunerne ogsaa for dem, der er under Indtægtsgrænsen, skal have Ret til i ganske ekstraordinære Tilfælde at tage under Overvejelse, hvorvidt en Enke bør have Bidrag, gaar bort. Ogsaa dette hilsner det radikale Venstre med Tilfredshed. De, der deltog i Fællesudvalgsforhandlingerne i 1913, vil erindre, at vi først efter langvarige Forhandlinger og et Kompromisforslag, udgaaet, saa vidt jeg erindrer, fra Landstingsmand Trier, indlod os paa dette, som var væsentlig ringere, end vi havde ønsket fra radikalt Venstres Side. Vi mente ganske særlig, at netop Regelen